

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 57/2565

พนักงานอัยการจังหวัดหัวหิน โจทก์ นาย บ. โจทก์ร่วม นาย ฉ. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 134/1, ป.วิ.อ. มาตรา 134/2, ป.วิ.อ. มาตรา 134/3, ป.วิ.อ. มาตรา 134/4, ป.วิ.อ. มาตรา 219, ป.วิ.อ. มาตรา 221

ย่อ / หลักกฎหมาย

ฎีกาของจำเลยทั้งสองมี 2 ข้อ โดยข้อ 2.1 ระบุว่าปัญหาข้อเท็จจริง ส่วนข้อ 2.2 ระบุว่าปัญหาข้อกฎหมายเมื่อผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 7 ไม่อนุญาตให้จำเลยทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในฎีกาของจำเลยทั้งสองในคดีส่วนอาญาเพียงว่าผู้พิพากษาศาลดังกล่าวมีคำสั่งไม่รับรองให้จำเลยทั้งสอง จึงมีคำสั่งไม่รับ โดยไม่ได้สั่งฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อ 2.2 ที่จำเลยทั้งสองอ้างว่าเป็นปัญหาข้อกฎหมายจึงไม่ชอบ จึงให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวเสียและมีคำสั่งใหม่เป็นสั่งรับฎีกาข้อ 2.2 และถึงแม้จะมีความบกพร่องเกี่ยวกับการสอบคำให้การของพยานโจทก์ในชั้นสอบสวนดังที่จำเลยทั้งสองฎีกา ก็เพียงมีผลต่อนำหนักในการรับฟังคำให้การดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานในชั้นศาลเท่านั้น หาได้ทำให้การสอบสวนเสียไปไม่ ส่วนข้อที่ว่าพนักงานสอบสวนไม่ปฏิบัติตาม ป.วิ.อ. มาตรา 134/1 ถึงมาตรา 134/4 นั้น บทบัญญัติดังกล่าวเป็นบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาในชั้นที่พนักงานสอบสวนถามคำให้การของผู้ต้องหา แต่ในวันที่จำเลยทั้งสองกล่าวอ้างในฎีกานั้นยังอยู่ในระหว่างรับคำร้องทุกข์ของผู้เสียหาย พนักงานสอบสวนยังไม่ได้แจ้งข้อหาหรือสอบถามคำให้การของจำเลยทั้งสอง กรณีไม่อยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติดังกล่าว การสอบสวนจึงชอบด้วยกฎหมาย โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 358, 359, 362, 365 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานายบรรจง ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต และโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายของผลสับปะรดที่ถูกทำลายเป็นเงิน 177,600 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันทำละเมิดถึงวันฟ้องเป็นเงิน 8,325 บาท รวมเป็นเงิน 185,925 บาท และดอกเบี้ยอัตราเดียวกันนับแต่วันฟ้องไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 359 (4) (ที่ถูก มาตรา 359 (4) (เดิม), ประกอบมาตรา 358 (เดิม)), 365 (2) (ที่ถูก มาตรา 365 (2) (เดิม) ประกอบมาตรา 362 (เดิม) ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทแต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 (2) (เดิม) จำคุกคนละ 1 ปี ให้จำเลยทั้งสองชำระเงิน (ที่ถูก ร่วมกันชำระเงิน) 120,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2560 ไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม กับให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ร่วม โดยกำหนดค่าทนายความ 10,000 บาท โจทก์ร่วมและจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ

2 ปี ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าทนายความในศาลชั้นต้น 5,000 บาท แทนโจทก์ร่วม นอกจากนี้
แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ
จำเลยทั้งสองฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้
โต้เถียงกันในชั้นฎีกาฟังเป็นยุติว่า โจทก์ร่วมเดิมชื่อ "จง" โจทก์ร่วมและนางช้องเป็นสามีภริยากัน
โจทก์ร่วมเป็นเกษตรกรเป็นผู้ครอบครองที่ดิน ภ.บ.ท.5 เนื้อที่ดินทั้งหมด 161 ไร่ และทำไร่สับปะรด
บนที่ดินดังกล่าวเนื้อที่ประมาณ 100 ไร่ ขณะเกิดเหตุนายฤทธิเดช และนายพีระ เป็นผู้ดูแลไร่
สับปะรดดังกล่าวให้โจทก์ร่วม นายบุญเด่นหรือคำ มีไร่สับปะรดตั้งอยู่ใกล้กับไร่สับปะรดของโจทก์
ร่วมดังกล่าว และจำเลยทั้งสองเป็นลูกจ้างของนายบุญเด่น ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตาม
ฟ้อง นายฤทธิเดชและนายพีระเห็นคนร้ายหกคนร่วมกันใช้มีดฟันทำลายผลสับปะรดในไร่ของ
โจทก์ร่วมดังกล่าวได้รับความเสียหาย หลังจากนั้นโจทก์ร่วมพร้อมนายฤทธิเดชและนายพีระไป
แจ้งความต่อร้อยตำรวจเอกปกรณ์เกียรติ พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรบ้านหนองพลับ โดย
นายฤทธิเดชและนายพีระแจ้งว่าจำคนร้ายได้สองคน คนหนึ่งเป็นคนขับรถจักรยานยนต์ของนายบุญเด่น
ร้อยตำรวจเอกปกรณ์เกียรติติดต่อให้นายบุญเด่นพาลูกน้องที่ทำงานในไร่มาที่สถานีตำรวจ
ครั้งแรกมีลูกน้องเป็นหญิงและชายจำนวนหนึ่งมา แต่นายฤทธิเดชและนายพีระแจ้งว่าไม่ใช่คนร้าย
ร้อยตำรวจเอกปกรณ์เกียรติจึงให้นายบุญเด่นพาลูกน้องคนอื่นมาให้หมด ครั้งหลังมีลูกน้องซึ่งรวม
จำเลยทั้งสองมาอีกจำนวนหนึ่ง นายฤทธิเดชและนายพีระยืนยันว่าจำเลยทั้งสองเป็นคนร้าย
ร้อยตำรวจเอกปกรณ์เกียรติตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนและข้อมูลทะเบียนราษฎร์ของ
จำเลยทั้งสอง แล้วให้นายฤทธิเดชและนายพีระลงลายมือชื่อยืนยันภาพถ่ายทะเบียนราษฎร์ของ
จำเลยทั้งสาม แล้วโจทก์ร่วมร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสอง จากนั้นเกิดการโต้เถียงกัน
ระหว่างฝ่ายโจทก์ร่วมกับฝ่ายจำเลยทั้งสอง ร้อยตำรวจเอกปกรณ์เกียรติจึงให้จำเลยทั้งสองกลับไป
ก่อน ร้อยตำรวจเอกปกรณ์เกียรติรวบรวมพยานหลักฐานโดยสอบคำให้การโจทก์ร่วม นายฤทธิเดช
นายพีระ ร้อยตำรวจโทวิระพันธ์ ตรวจสถานที่เกิดเหตุ ทำแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ
ถ่ายภาพ ทำบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้าย ร่วมกับพิสูจน์หลักฐานจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ตรวจ
สถานที่เกิดเหตุ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองโดยจำเลยทั้งสองฎีกามาทั้งใน
ส่วนอาญาและส่วนแพ่ง โดยส่วนอาญานั้น เมื่อพิจารณาฎีกาของจำเลยทั้งสอง เห็นว่า มี 2 ข้อ
โดยข้อ 2.1 ระบุว่าปัญหาข้อเท็จจริง ส่วนข้อ 2.2 ระบุว่าปัญหาข้อกฎหมาย เมื่อคดีนี้ศาลชั้นต้น
ลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองไม่เกินคนละ 2 ปี และศาลอุทธรณ์ภาค 7 ยังคงลงโทษจำคุกจำเลย
ทั้งสองไม่เกินคนละ 2 ปี จำเลยทั้งสองจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง เว้นแต่ผู้พิพากษาคนใด
ซึ่งพิจารณา หรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิเคราะห์
เห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกา หรืออธิบดีกรม
อัยการลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัย ก็ให้รับฎีกานั้นไว้
พิจารณาต่อไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 และมาตรา 221 แต่เมื่อ
ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 7 คดีนี้ไม่
อนุญาตให้จำเลยทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในฎีกาของจำเลยทั้งสอง
ในคดีส่วนอาญาเพียงว่า จำเลยทั้งสองยื่นขอให้ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 7 ให้
รับรองฎีกาในส่วนคดีอาญาตามคำร้องฉบับลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2562 นั้น ผู้พิพากษาศาลดังกล่าว
มีคำสั่งไม่รับรองให้จำเลยทั้งสอง จึงมีคำสั่งไม่รับ โดยไม่ได้สั่งฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อ 2.2 ที่
จำเลยทั้งสองอ้างว่าเป็นปัญหาข้อกฎหมาย จึงไม่ชอบ จึงให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวเสียและมีคำสั่ง

ใหม่เป็นสั้งรับฎีกาข้อ 2.2 และเมื่อคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกาและศาลฎีกาเห็นสมควร
หยิบยกปัญหาดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยไปที่เดียวโดยไม่ย้อนสำนวน คงมีปัญหาข้อกฎหมายว่าโจทก์
มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ถึงแม้จะมีความบกพร่องเกี่ยวกับการสอบคำให้การของพยานโจทก์ใน
ชั้นสอบสวนดังที่จำเลยทั้งสองฎีกา ก็เพียงมีผลต่อน้ำหนักในการรับฟังคำให้การดังกล่าวเป็น
พยานหลักฐานในชั้นศาลเท่านั้น หาได้ทำให้การสอบสวนเสียไปไม่ ส่วนข้อที่ว่าพนักงานสอบสวน
ไม่ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134/1 ถึงมาตรา 134/4 นั้น เห็นว่า
บทกฎหมายดังกล่าวเป็นบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาในชั้นที่พนักงานสอบสวนถาม
คำให้การของผู้ต้องหา แต่ในวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2560 ที่จำเลยทั้งสองกล่าวอ้างในฎีกาว่ายังอยู่ใน
ระหว่างรับคำร้องทุกข์ของผู้เสียหาย พนักงานสอบสวนยังไม่ได้แจ้งข้อหาหรือสอบถามคำให้การ
ของจำเลยทั้งสอง กรณีไม่อยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติดังกล่าว การสอบสวนจึง
ชอบด้วยกฎหมายโจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น ดังนั้น คดีส่วนอาญา
จึงยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 ว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดฐานบุกรุกและ
ทำให้เสียทรัพย์ซึ่งสัปปะรดอันเป็นพืชหรือพืชผลผลิตกรของโจทก์ร่วม คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไป
ในคดีเฉพาะส่วนแพ่งตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองต้องร่วมกันรับผิดชอบใช้
ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า เมื่อคดีส่วนอาญายุติดังกล่าวข้างต้นและ
โจทก์ร่วมขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 ในมูลอันเป็นความผิดอาญาดังกล่าว ดังนั้น ในการพิพากษาคดี
ส่วนแพ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาว่า จำเลยทั้งสองร่วมกัน
บุกรุกและร่วมกันใช้มีดฟันผลสัปปะรดทำให้ผลสัปปะรดของโจทก์ร่วมเสียหายตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 46 ฉะนั้น การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสอง
จึงเป็นการร่วมกันทำละเมิดต่อโจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองจึงต้องร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน
พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ร่วม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 มาตรา 206
และมาตรา 224 ได้ความจากทางนำสืบของโจทก์ร่วมว่า ผลสัปปะรดที่ถูกฟันเสียหายคิดเป็นเนื้อที่
2 ไร่ โจทก์ร่วมปลูกสัปปะรดไร่ละ 6,000 ห่อ สัปปะรดมีอายุประมาณ 5 เดือนเศษ ซึ่งจะถึงเวลา
เก็บเกี่ยวอีกประมาณ 1 สัปดาห์ มีน้ำหนักลูกละประมาณ 2 กิโลกรัม จำนวน 12,000 ลูก คิดเป็น
ค่าเสียหายโดยคำนวณจากราคาซื้อขายขณะนั้นลูกละ 6.50 บาท เป็นเงิน 156,000 บาท โดยราคา
หลังเกิดเหตุกิโลกรัมละ 7.40 บาท อีกทั้งยังมีร่องตำรวจเอกหญิงชลรัชต์ พิสูจน์หลักฐานจังหวัด
ประจวบคีรีขันธ์ มาเป็นพยานเบิกความว่า พยานไปตรวจที่เกิดเหตุและทำรายงาน ซึ่งเมื่อพิจารณา
รายงานดังกล่าวระบุเพียงว่า เนื้อที่ซึ่งปลูกต้นสัปปะรดเสียหายประมาณ 2 ไร่ และทรัพย์สิน
(สัปปะรด) ที่ถูกทำลายประมาณ 2 ไร่ ความเสียหายประมาณ 126,000 บาท เห็นว่า
ร่องตำรวจเอกหญิงชลรัชต์ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยทั้งสองมาก่อน อีกทั้งเป็นเจ้าพนักงาน
ปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะเบิกความเพื่อประโยชน์ของโจทก์ร่วม เชื่อว่า
เบิกความไปตามจริง ส่วนที่จำเลยทั้งสองนำสืบว่า กำลังคน 1 คน ใช้เวลาฟันผลสัปปะรดขนาด
เนื้อที่ 2 ไร่ ต้องใช้เวลา 2 ถึง 3 วัน หากใช้กำลังคนประมาณ 6 คน จะใช้เวลาประมาณ 1 วันเศษ
ราคาผลสัปปะรดช่วงเวลาเกิดเหตุน่าจะราคาผลละ 5 บาท เนื้อที่ 1 ไร่ สามารถปลูกต้นสัปปะรดได้
ประมาณ 7,000 ต้น นั้น ก็เป็นการนำสืบลอย ๆ พยานหลักฐานของโจทก์ร่วมมีน้ำหนักดีกว่า
พยานหลักฐานของจำเลยทั้งสอง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผลสัปปะรดถูกฟันเสียหายเนื้อที่ 2 ไร่ ซึ่งการ
กำหนดค่าเสียหายว่าแค่ไหนเพียงใดนั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 438

วรรคหนึ่งให้อำนาจศาลเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าจะพึงใช้โดยสถานใดเพียงใดนั้น ให้ศาลวินิจฉัยตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด แม้จะได้ความจากโจทก์ร่วมตอบทนายจำเลยทั้งสองถามค้านว่า ที่เกิดเหตุมีทั้งผลสืบประรดลูกเล็ก ลูกใหญ่ และที่เนาเสียไปบ้าง และผลสืบประรดไม่ได้ถูกฟันทุกลูกก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาภาพถ่ายตามรายงานการตรวจสถานที่เกิดเหตุเกี่ยวกับทรัพย์แล้วเห็นว่า ผลสืบประรดเมื่อถูกฟันแล้วไม่สามารถนำไปทำประโยชน์ได้ และพฤติการณ์ของจำเลยทั้งสองเป็นการกระทำเพื่อกลั่นแกล้งโจทก์ร่วม และการที่จำเลยทั้งสองบุกรุกเข้าไปฟันผลสืบประรดของโจทก์ร่วมในเวลากลางวัน นับว่าเป็นการกระทำที่ออกอาจ หากไม่มีผู้พบเหตุการณ์กระทำของจำเลยทั้งสองกับพวกก็คงจะสร้างความเสียหายแก่โจทก์ร่วมมากกว่านี้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 กำหนดค่าเสียหายให้โจทก์ร่วมเป็นเงิน 120,000 บาท นั้น นับว่าเหมาะสมกับความร้ายแรงแห่งละเมิดแล้ว ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น ส่วนที่โจทก์ร่วมขอเรียกดอกเบี้ยในค่าสินไหมทดแทน ซึ่งเป็นหนี้เงินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิด (วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2560) เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ และศาลอุทธรณ์ภาค 7 กำหนดให้ตามxonนั้น ปรากฏว่ามีการประกาศใช้พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 โดยพระราชกำหนดดังกล่าวได้แก้ไข

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 และมาตรา 224 เป็นผลให้ดอกเบี้ยผิดนัดปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ศาลฎีกาจึงต้องแก้ไขคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 ให้ส่วนนี้ โดยกำหนดดอกเบี้ยตามพระราชกำหนดดังกล่าว ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้นต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 120,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2560 ซึ่งเป็นวันทำละเมิดถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยน โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ชาญณรงค์ ปราณจิตต์ · แก้ว เวศอุไร · พิชัยวัฒน์ อุตะเดช

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/57/2565>